

הנשרפין פרק תשיעי סנהדרין

פ"ח א מ"י פ"ט מהל'
מעשה קרנות הלוי

היוצק והבולל - הא דלא חשיב מולק מסוס דפטור מולק נפקא לן בצפרק השוחט והמעלה (זבחים 97 ק"י וט) מדכתב אשר יחטט על השוחט הוא חייב ולא על המולק אבל כל הני דהכא נפקא לן ב' בתרא דזבחים (97 קטו וט) מדכתב אשר יעלה מה העללה שהיא גמר עבודה וכו' והולכה לא חשיב מסוס דאפשר לבטלה לשחוט כלל המוצב ולחוק ומיאו קפיד ליהני כותן שמן ופחילה במטורה שיש אחריה הדלקה ופטר' בהו זר ב' ד' דיומא (ד' כ"ד וט) מהאי טעמא דיש אחריה עבודה ומהדלקה גופה לא קשה דלאו, עבודה היא כדאמר הס: **המולק והמניף והמניש** - לא דק דמטוה והגשה קודמת למליחה כדתיא *הניף והניש קמן ומלח והקטיר ועוד אמרינן בהקומץ רבה *וכי ס"ד קורב אלא המוצב נבי לא מלח והיינו מסוס שהיתה המליחה אחר התנופה והגשה : ולא

[ע"י חו"מ מנחות י"ח
ד"ה לא מלח] :
[97 ב]

היוצק והבולל - הא דלא חשיב מולק מסוס דפטור מולק נפקא לן בצפרק השוחט והמעלה (זבחים 97 ק"י וט) מדכתב אשר יחטט על השוחט הוא חייב ולא על המולק אבל כל הני דהכא נפקא לן ב' בתרא דזבחים (97 קטו וט) מדכתב אשר יעלה מה העללה שהיא גמר עבודה וכו' והולכה לא חשיב מסוס דאפשר לבטלה לשחוט כלל המוצב ולחוק ומיאו קפיד ליהני כותן שמן ופחילה במטורה שיש אחריה הדלקה ופטר' בהו זר ב' ד' דיומא (ד' כ"ד וט) מהאי טעמא דיש אחריה עבודה ומהדלקה גופה לא קשה דלאו, עבודה היא כדאמר הס: **המולק והמניף והמניש** - לא דק דמטוה והגשה קודמת למליחה כדתיא *הניף והניש קמן ומלח והקטיר ועוד אמרינן בהקומץ רבה *וכי ס"ד קורב אלא המוצב נבי לא מלח והיינו מסוס שהיתה המליחה אחר התנופה והגשה : ולא

נשען והולך על מקלו וכיון שהגיע אצל שבטו של שמעון אמר הויבן מצינו שישבטו של לוי גדול משל שמעון אמרו הניחו לו אף הוא לעשות צרכיו נכנס התירו פרושין את הדבר א"ר יוחנן יששה נסים געשו לו לפנחס אחד שהיה לו לומרי לפרוש ולא פירש ואחד שהיה לו לדבר ולא דבר ואחד שכוון בזכותו של איש ובנקבותה של אשה ואחד שלא נשבטו מן הרומח ואחד שבא מלאך והגביה את המשקוף ואחד שבא מלאך והשחית בעם בא וחבטן לפני המקום אמר לפניו רבש"ע על אלו יפלו כ"ד אלף מישראל שנאמר ויהיו המתים במגפה

נשען והולך על מקלו - על העץ לבדו בלי הברזל שלא יהיו מכירים זו בני שבטו שלהרוב הוא צא : **היבן מצינו כו'** - כלומר אחס מפקידים עלמכס אחר צבות מואב אני למה לא תעשה כמותכס וכי שבט שלי גדול משלכם שאיפה פרוש וטוהר יותר מכולכם כיון ששמעו בן אמרו הניחו לו ליכנס תורה אור

נשען והולך על מקלו וכיון שהגיע אצל שבטו של שמעון אמר הויבן מצינו שישבטו של לוי גדול משל שמעון אמרו הניחו לו אף הוא לעשות צרכיו נכנס התירו פרושין את הדבר א"ר יוחנן יששה נסים געשו לו לפנחס אחד שהיה לו לומרי לפרוש ולא פירש ואחד שהיה לו לדבר ולא דבר ואחד שכוון בזכותו של איש ובנקבותה של אשה ואחד שלא נשבטו מן הרומח ואחד שבא מלאך והגביה את המשקוף ואחד שבא מלאך והשחית בעם בא וחבטן לפני המקום אמר לפניו רבש"ע על אלו יפלו כ"ד אלף מישראל שנאמר ויהיו המתים במגפה

ארבעה ועשרים אלף והיינו דכתיב וייעמד פנחס ויפלל *אמר רבי אלעזר ויתפלל לא נאמר אלא ויפלל מלמד כביכול שעשה פלילות עם קונו בקשו מלאכי השרת לרחפו אמר להן הניחו לו קנאי בן קנאי הוא משיב חימה בן משיב חימה הוא *התחילו שבטים מבזין אותו ראיכם בן פומי זה שפיטם אבי אמו עגלים לעבודת כוכבים והרג נשיא שבט מישראל בא הכתוב ויחסו פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן א"ל הקב"ה למשה הקדם לו שלום שנאמר *לכן אמר הנני נותן לו את בריתי שלום וראויה כפרה זו שתהא מכפרת והולכת לעולם אמר רב נחמן אמר רב מאי דכתיב *זרויר מתנים או תיש ומלך *לכן אלקום עמו ד' מאות ועשרים וארבע בעילות בעל אותו רשע אותו היום והמתין לו פנחס עד שתשש כחו והוא אינו יודע שמלך אלקום עמו במתניתא תנא ששים עד שנעשה כביצה המזורת והיא היתה כערוגה מליאה מים אמר רב כהנא ומושבה בית סאה תני רב יוסף קבר שלה אמה אמר רב ששת לא כובי שמה אלא שוילנאי בת צור שמה ולמה נקרא שמה כובי שכובה באביה ד"א כובי שאמרה לאביה כוס בי עם זה והיינו דאמרי אינשי בין קני לאורבני שוילנאי מאי בעיא בהדי קלפי דקני שוילנאי מאי בעיא גפחה לאמה א"ר יוחנן חמשה שמות יש לו זמרי ובן סלוא ושאלו ובן הכנענית ושלומיאל בן צורי שדי זמרי על שנעשה כביצה המזורת בן סלוא על שהסליא עונות של משפחתו שאלו על שהשאלו עצמו לדבר עבירה בן הכנענית על שעשה מעשה כנען ומה שמו שלומיאל בן צורי שדי שמו: כהן ששימש במזמאה: בעא מיניה רב אחא בר הונא מרב ששת כהן ששימש במזמאה מיתה בידי שמים או אין חייב מיתה בידי שמים א"ל תניתיה כהן ששימש במזמאה אין אחיו הכהנים מביאין אותו לב"ד אלא פירחי כהונה מוציאין אותו חוץ לעורה ופוצעין את מוחו בגזירין ואי ס"ד מחייב בידי שמים לישבקה דליקמול בידי שמים אלא מאי אינו חייב מי איכא מידי דרחמנא פטריה ואנן ניקום וניקמול ליה ולא *והתנן מי שלקה ושנה ב"ד מכניסין אותו לכיפה רחמנא פטריה ואנן קפלינן ליה האמר ר' ירמיה אמר ר"ל במלקות של כריתות עסקינן דגברא בר קמלא הוא והא גונב הקסוה האמר *רב יהודה בבלי שרת עסקינן ורמיזא *לא יבואו לראות כבלע את הקדש ומתו והא המקלל את הקוסם הא תני רב יוסף יכה קוסם את קוסמו דמיוחיו כמברך את השם והא בועל את הבתות הא אקרייה לרב כהנא בחלמיה ואדכריה רב לגמריה איתביה *היוצק והבולל והפותרת המולח המניף המגיש והמסדר את השולחן המשיב את הנרות והקומץ והמקבל דמים בחוץ פטור ואין חייבין עליהן

נשען והולך על מקלו - על העץ לבדו בלי הברזל שלא יהיו מכירים זו בני שבטו שלהרוב הוא צא : **היבן מצינו כו'** - כלומר אחס מפקידים עלמכס אחר צבות מואב אני למה לא תעשה כמותכס וכי שבט שלי גדול משלכם שאיפה פרוש וטוהר יותר מכולכם כיון ששמעו בן אמרו הניחו לו ליכנס תורה אור

נשען והולך על מקלו וכיון שהגיע אצל שבטו של שמעון אמר הויבן מצינו שישבטו של לוי גדול משל שמעון אמרו הניחו לו אף הוא לעשות צרכיו נכנס התירו פרושין את הדבר א"ר יוחנן יששה נסים געשו לו לפנחס אחד שהיה לו לומרי לפרוש ולא פירש ואחד שהיה לו לדבר ולא דבר ואחד שכוון בזכותו של איש ובנקבותה של אשה ואחד שלא נשבטו מן הרומח ואחד שבא מלאך והגביה את המשקוף ואחד שבא מלאך והשחית בעם בא וחבטן לפני המקום אמר לפניו רבש"ע על אלו יפלו כ"ד אלף מישראל שנאמר ויהיו המתים במגפה

ארבעה ועשרים אלף והיינו דכתיב וייעמד פנחס ויפלל *אמר רבי אלעזר ויתפלל לא נאמר אלא ויפלל מלמד כביכול שעשה פלילות עם קונו בקשו מלאכי השרת לרחפו אמר להן הניחו לו קנאי בן קנאי הוא משיב חימה בן משיב חימה הוא *התחילו שבטים מבזין אותו ראיכם בן פומי זה שפיטם אבי אמו עגלים לעבודת כוכבים והרג נשיא שבט מישראל בא הכתוב ויחסו פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן א"ל הקב"ה למשה הקדם לו שלום שנאמר *לכן אמר הנני נותן לו את בריתי שלום וראויה כפרה זו שתהא מכפרת והולכת לעולם אמר רב נחמן אמר רב מאי דכתיב *זרויר מתנים או תיש ומלך *לכן אלקום עמו ד' מאות ועשרים וארבע בעילות בעל אותו רשע אותו היום והמתין לו פנחס עד שתשש כחו והוא אינו יודע שמלך אלקום עמו במתניתא תנא ששים עד שנעשה כביצה המזורת והיא היתה כערוגה מליאה מים אמר רב כהנא ומושבה בית סאה תני רב יוסף קבר שלה אמה אמר רב ששת לא כובי שמה אלא שוילנאי בת צור שמה ולמה נקרא שמה כובי שכובה באביה ד"א כובי שאמרה לאביה כוס בי עם זה והיינו דאמרי אינשי בין קני לאורבני שוילנאי מאי בעיא בהדי קלפי דקני שוילנאי מאי בעיא גפחה לאמה א"ר יוחנן חמשה שמות יש לו זמרי ובן סלוא ושאלו ובן הכנענית ושלומיאל בן צורי שדי זמרי על שנעשה כביצה המזורת בן סלוא על שהסליא עונות של משפחתו שאלו על שהשאלו עצמו לדבר עבירה בן הכנענית על שעשה מעשה כנען ומה שמו שלומיאל בן צורי שדי שמו: כהן ששימש במזמאה: בעא מיניה רב אחא בר הונא מרב ששת כהן ששימש במזמאה מיתה בידי שמים או אין חייב מיתה בידי שמים א"ל תניתיה כהן ששימש במזמאה אין אחיו הכהנים מביאין אותו לב"ד אלא פירחי כהונה מוציאין אותו חוץ לעורה ופוצעין את מוחו בגזירין ואי ס"ד מחייב בידי שמים לישבקה דליקמול בידי שמים אלא מאי אינו חייב מי איכא מידי דרחמנא פטריה ואנן ניקום וניקמול ליה ולא *והתנן מי שלקה ושנה ב"ד מכניסין אותו לכיפה רחמנא פטריה ואנן קפלינן ליה האמר ר' ירמיה אמר ר"ל במלקות של כריתות עסקינן דגברא בר קמלא הוא והא גונב הקסוה האמר *רב יהודה בבלי שרת עסקינן ורמיזא *לא יבואו לראות כבלע את הקדש ומתו והא המקלל את הקוסם הא תני רב יוסף יכה קוסם את קוסמו דמיוחיו כמברך את השם והא בועל את הבתות הא אקרייה לרב כהנא בחלמיה ואדכריה רב לגמריה איתביה *היוצק והבולל והפותרת המולח המניף המגיש והמסדר את השולחן המשיב את הנרות והקומץ והמקבל דמים בחוץ פטור ואין חייבין עליהן

זו: בן קני לאורבני - מקום יחוד: **אורבני** - ערבה דקה הגדלה בין האגמים אשכנזי"א בלע"ז: **מאי בעי** - ודאי משום זנות הלכה שם: **נשען והולך על מקלו** - הנאיפה אמה כלומר הנאיפה שם גפיתיה על אמה שכיון שזניתה קורין אותה זונה: **הסליא** - גרם שזיכרו ויספרו *לשון לא הסולה (איוב כה) המסולאים כפז (איכה ד) שטו מעריכין עלמן כפז ואת משפתו סלו בניאופים ל"א גרם לחפש ולדקדק אחר עונם לשון מסלסל בשערזו (מיר 97 ג'): **מעשה כנען** - זמה כדאמרינן בערבי פסחים (97 ק"י): ה' דברים טוה כנען אל צביו וזהו אהבה את עמו: **הא אקרייה לרב כהנא כהנא** - יכרת וגו' אלמא בר קמלא הוא: **היוצק והבולל** - בשמן: **והפותרת** - פתים לאחר אפייתה כגון נמתח ממתח ומרשח ומתחש את המפה הנהר שכן צאות אפיות: **והמניש** - **והמניש** - בקרן מערבית דרומית כנגד מורה של קרן כדאמרינן בסוטה ב' ב' (ד' יב): והמסדר שלחן (לוחם) הפנימי: **המניש** - אס עשה אחת מאלו בחוץ: **פטור** - דלא חייב כרת אלא שוחט דכתיב (ויקרא י) אשר יחטט וגו' ומעלה דכתיב (ס) אשר יעלה עולה וזרק דלמחר: **מדם שפק** - ב' ב' (ד' ל): וכל הני דיש אחריה עבודה אמעט ב' בתרא דזבחים (97 קטו): מה העללה מיוחדת שהוא גמר עבודה אף כל שהוא גמר עבודה: לא

גליון הש"ס
רש"י ד"ה הסליא לשון
לא הסולה. ע"י תוס' פ"ז
מ"ה דכ"ה מ"ט
כ"ה הערוך :

לעיל מהל'
יבמות ס"ד

[לעיל מהל']

לעיל מהל'
יבמות ס"ד

לעיל מהל'
יבמות ס"ד

לעיל מהל'
יבמות ס"ד

לעיל מהל'
יבמות ס"ד

המניש כמנחה רש"י

הנשרפין פרק תשיעי סנהדרין

פר

וערל בשר - שמתו אחיו מחמת מילה : לא יבא - והיינו אזהרה מדברי קבלה בעלמא ולא לקי עלה : ומן המקדש לא יבא וגו' - כלומר אש"פ שמתו אחיו ואמו אין לרדך לנשא מן המקדש שאם יעבוד לא יחלל הא כהן אחר שלא יבא חלל : מי כתיב בגופיה - מי כתיב בכהן הדיוט גופיה חילול מכלל דמכהן תורה אור

וערל בשר לא יבא אל מקדשי (לשרתני)

אונן מנלך דכתיב וזמן המקדש לא יבא ולא יחלל את מקדש אלהיו הוא אחר שלא יבא חילל א"ל רב אדא לרבא ונילף חילול חילול מתרומה מה להלן במיתה אף כאן במיתה מי כתיב ביה בגופיה מכללא קאתי הוי דבר הבא מן הכלל וכול דבר הבא מן הכלל אין דנין אותו בגזירה שוה וישב מנלן אמר רבא אמר רב נחמן אמר קרא כי בו

בחר ה' אלהיך מכל שבטיך לעמוד לשרת לעמידה בחרתיו ולא ליישיבה בעל מום ר' אומר במיתה וחכמים אומרים באזהרה מ"ש דרבי דכתיב אך אל הפרוכת לא יבא וגו' ויליף חילול חילול מתרומה מה להלן במיתה אף כאן במיתה ונילף חילול חילול מנותר מה להלן בכרת אף כאן בכרת מסתברא מתרומה הוה ליה למילף שבן פסול הגוף מפסול הגוף אדרבה מנותר הוה ליה למילף שבן קודש פנים פיגול ונותר אלא מטמא ששימש גמר פסול הגוף מפסול הגוף קודש פנים פיגול ונותר מקודש פנים פיגול ונותר רובנן אמר קרא בו ולא בבעל מום הויד במעילה רבי אומר במיתה וחכמים אומרים באזהרה מאי מעמא דרבי אמר ר' אבהו גמר הטא חטא מתרומה מה להלן במיתה אף כאן במיתה ורבנן אמרי אמר קרא בו בו ולא במעילה : זר ששימש במקדש : *תניא רבי ישמעאל אומר נאמר

כאן והור הקרב יומת ונאמר להלן כל הקרב הקרב אל משכן ה' ימות מה להלן בידי שמים אף כאן בידי שמים ר"ע אומר נאמר כאן והור הקרב יומת ונאמר להלן מה להלן בסקילה אף כאן בסקילה רבי יוחנן בן נורי אומר מה להלן בחנק אף כאן בחנק במאי קמיפלגי רבי ישמעאל ורבי עקיבא

רבי עקיבא סבר דנין יומת מיומת ואין דנין יומת מימות ורבי ישמעאל סבר *דנין הדיוט מהדיוט ואין דנין הדיוט מגביא ורבי עקיבא כיון שהדיח אין לך הדיוט גדול מזה במאי קמיפלגי רבי עקיבא ורבי יוחנן בן נורי בפלוגתא דרבי שמעון ורבנן דתניא *נביא שהדיח בסקילה ר"ש אומר בחנק הא אנן תנן *רבי עקיבא אומר בחנק תרי תנאי ואליבא דרבי עקיבא מתניתין ר' שמעון ואליבא דר' עקיבא ברייתא רבנן ואליבא דרבי עקיבא :

הדרן עלך אלו הן הנשרפין

וכל דבר הבא מן הכלל אין דנין וכו' - לא דמי לההיא דפרק שני דזבחים (דף י"ה ושס) דילפינן שתיי יין חוקה חוקה ממוסר בגדים משום דדרשינן אין בגדיהן עליהן אין הכונתן עליהן וכן בכל הגהו דכתיב ולא יחללו דייקנן הא עבדו חיללו וילפינן חילול חילול מתרומה וכתורם מן הרעה על הפה

דלא ילפינן דליהוי במיתה חט חט מתרומה תירץ הרב רבי יעקב דאורלייני"ש משום דהוי דבר הבא מן הכלל ולרדך לתקן אמאי הוי דבר הבא מן הכלל טפי מהך ובפרק כטוי הדם (מו"ק פ"ה ושס) דקרי רבי שמעון טריפה שנסחטה חולין בעזרה ומותרת בהנאה משום דהויא שחיטה שאינה ראויה ויליף ג"ש מוטעות טבח והכי אמר' דבני חולין בעזרה לא כתיב זביחה אלא מן הכלל דדרשינן *בכרוק מקום אהיה וזבח וזי' אהיה וזבח מקום אין זה מן הכלל דהא כתיב כי יחנק ממך הכהן וילפינן מוטעות טבח דבזביחה הראויה ליי"ע זביחה הראויה דייקנן הא בקרבן מקום לא וכן דריש הבא על זביחתו (זבוח כהן) זבי הערה לילף חייב טעה בגון מזרי ואזוי דכתיב כהן דור שלישי יבא בג"ש זיאה זיאה אש"ג דלא כתיב זיאה אלא מן הכלל דייקנן הא דור שני לא יבא הא נמי ניחא דילפינן בג"ש דדור שלישי יבא דהויא זיאה היא הערה והדר דייק הא דור שני לא יערה : אלא מטמא ששימש - תימה דהוה לן למילף מטמא טפי משום דחילול ליתיד מחילול דיתיד עדיף דחילול לעיל חילול דרבים מחילול דרבים עדיף דגבי בעל מום כתיב ואל המזבח לא יגש וגו' וכתורם כתיב כי את קדש ה' חלל לאפוקי תרומה דכתי' כי יחללוהו וכו"ת פסול הגוף עדיף אס כן לעיל דיליף טמא ששימש מתרומה ופרדך דיליף מותר הוה ליה לטניי משום דפסול הגוף עדיף ולא משום חילול דרבים ויש לומר דהכל פסול הגוף דעבודה מפסול הגוף דעבודה עדיף :

בן ולא בצעל מום - כל הני דלעיל דלא מומעינין דפסול טומאה הם כתורמה וטבל אש"ג דלאו פסול טומאה הוא דמי לתרומה טפי מהני : גמר חטא חטא מתרומה - תימה דמשמע בפ' בתרא דמכות (דף י"ג) דליכא מלקות בקדשי זבך הבית דקא חשיב מעשר שני והקדש שלא נפדו ואמאי כיון דמתרומה ילפינן לא הוה לן למילף אלא דומיא דתרומה דקדישה קדושת הגוף כדאשכחן בזבחים שלהי פרק בית שמאי (דף מה) דקדשי עובדי כוכבים

לא מועלין בהן דגמרינן חט חט מתרומה וכתורמה כתיב בני ישראל ולא עובדי כוכבים ואמרינן דל"א בקדשי מוצח אבל בקדשי זבך הבית מועלין ומפרש טעמא דכי גמרינן מעילה חט חט מתרומה דומיא דתרומה דקדושת הגוף אבל קדשי זבך הבית דקדושת דמים לא וקל"ת יש לדחות ההיא דמכות דמיידי בקדשי מוצח שהוממו דשייך בהו פדיון אבל קשה ממעילה פרק הנהגה (דף י"ג) דממעט מחובר ממעילה משום דגמרה מתרומה אלא ילפינן קדשי זבך הבית מתרומה ויש לומר דהתם הוא דבעינן דומיא דתרומה משום דכתיב לה' לרצונו ולא גמרינן אלא דומיא דקדושת הגוף ואש"ג דרבי יוסף דריש ליה התם ולא רצנן מכל מקום לרצנן נמי אהני לגבי הכי דלא גמרינן קדשי זבך הבית מתרומה (ונ"ע ח"ס' המורה ג' ד"ה מאי תרומה) :

הדרן עלך אלו הן הנשרפין

זבחים ע"ה

זבחים כג:

פסול טומאה רש"י

[ויקרא כב]

פסחים לג: [לעיל פ"ג] כרייתות כב:

[פסחים ע"ג] ושל"ט

[זבחים י"ג]

[לקמן פט:]

לעיל סז: לקמן דף פט: [לעיל פ"ב]

(ה) רש"י ד"ה מי כתיב כ"ה חוקי חוקי כתיב וכו' ו' נמחק : (ג) ד"ה חמור קרא וכו' פסול טומאה ונמיתה הסוד :

גליון הש"ס גב' וכל דבר הבא מן הכלל טפי משהך ובפרק כטוי הדם (מו"ק פ"ה ושס) דקרי רבי שמעון טריפה שנסחטה חולין בעזרה ומותרת בהנאה משום דהויא שחיטה שאינה ראויה ויליף ג"ש מוטעות טבח והכי אמר' דבני חולין בעזרה לא כתיב זביחה אלא מן הכלל דדרשינן *בכרוק מקום אהיה וזבח וזי' אהיה וזבח מקום אין זה מן הכלל דהא כתיב כי יחנק ממך הכהן וילפינן מוטעות טבח דבזביחה הראויה ליי"ע זביחה הראויה דייקנן הא בקרבן מקום לא וכן דריש הבא על זביחתו (זבוח כהן) זבי הערה לילף חייב טעה בגון מזרי ואזוי דכתיב כהן דור שלישי יבא בג"ש זיאה זיאה אש"ג דלא כתיב זיאה אלא מן הכלל דייקנן הא דור שני לא יבא הא נמי ניחא דילפינן בג"ש דדור שלישי יבא דהויא זיאה היא הערה והדר דייק הא דור שני לא יערה : אלא מטמא ששימש - תימה דהוה לן למילף מטמא טפי משום דחילול ליתיד מחילול דיתיד עדיף דחילול לעיל חילול דרבים מחילול דרבים עדיף דגבי בעל מום כתיב ואל המזבח לא יגש וגו' וכתורם כתיב כי את קדש ה' חלל לאפוקי תרומה דכתי' כי יחללוהו וכו"ת פסול הגוף עדיף אס כן לעיל דיליף טמא ששימש מתרומה ופרדך דיליף מותר הוה ליה לטניי משום דפסול הגוף עדיף ולא משום חילול דרבים ויש לומר דהכל פסול הגוף דעבודה מפסול הגוף דעבודה עדיף :

[קדושין ע"ג]

